

'HEELHUIDS' NÀ DE RAMP IN VOLENDAM HET VERHAAL VAN TWEE SLACHTOFFERS OVER HUN WONDGENEZING

H.Westra*

Tijdens de jaarwisseling van 2001 wordt Nederland opgeschrikt door een grote ramp. In een uitgaansgelegenheid in Volendam vat de kerstversiering vlam. In café Het Hemeltje raken meer dan tweehonderd jongeren gewond, omdat ze niet snel naar buiten kunnen vluchten. Velen worden behandeld in ziekenhuizen en in brandwondencentra in Nederland en België. Veertien jongens en meisjes, tussen de 13 en 22 jaar, overlijden aan hun verwondingen.

Het is nu vier jaar geleden en ik vraag mij af hoe het met enkele overlevenden gaat.

Voor mij is het onuitvoerbaar om dit aan alle slachtoffers te vragen. Om toch een indruk te krijgen van hun huidige situatie heb ik een aantal van hen benaderd. Uiteindelijk reageerden twee slachtoffers op mijn

schriftelijke vragen. Die richtten zich in het bijzonder op het verloop van hun wondgenezing. Want mijn verpleegkundige belangstelling gaat vooral uit naar het genezingsproces van hun brandwonden.

In dit artikel noem ik ze Marjan en Ron. Bij allebei is ongeveer de helft

van het lichaam diep verbrand geweest. Bij de opname respectievelijk 44% en 56% van hun totale lichaamsoppervlak.

Nu, vier jaar later, vertellen ze mij dat het goed met hen gaat.

Bij Marjan en Ron verloopt de genezing van de brandwonden voorspoedig.

Wel hebben ze last van enkele hardnekkige restdefecten, kleine plekjes die moeilijk genezen. Dit komt vooral door de locatie van die wondjes. Het gaat om huid waar spanning op staat, zoals bij de gewrichten en de huid over de schedel. (zie fig.1.)

Inmiddels hebben Marjan en Ron tientallen operaties ondergaan, waarbij door huidtransplantaties de brandwonden werden behandeld. Nu zijn er regelmatig littekencorrecties nodig. Omdat het strakke littekenweefsel de bewegingen in de hals, de oksel (zie fig.2.), de elleboog of de hand beperkt. Door die plastisch chirurgische ingrepen wordt een optimale functie mogelijk gemaakt. Marjan vertelt dat de haargroei op haar hoofd door operaties van de verbrande huid is veranderd. Het haar kroest nu op plaatsen die geopereerd zijn. Vroeger was dat niet zo.

Op de vraag of ze pijn aan de 'oude' wonden hebben antwoorden ze allebei ontkennend. Natuurlijk na operatieve ingrepen, maar over het algemeen valt het mee.

Jeuk is hun klacht. Die komt af en toe opzetten. Bij Marjan is die jeuk na anderhalf jaar veranderd in een gevoelloosheid van de huid. Nadat de brandwonden waren genezen heeft Ron een korte periode

Fig. 1. restdefecten op de schedel

Fig. 2. littekenweefsel gelokaliseerd aan de oksel

drukkleding gedragen. Voor zijn gezicht werd een siliconenmasker aangemeten. Eigenlijk moest hij dit masker continu voor hebben. Dit kostte hem veel moeite. Toch heeft hij het zoveel mogelijk op gehad en hij merkte dat de littekenvorming in zijn gezicht er gunstig door is beïnvloed.

Marjan heeft haar drukkleding niet lang gedragen. Voor haar woog het ongemak van de strakke en warme drukkleding zwaarder dan het therapeutisch effect. In de littekenvorming bij haar vriendinnen, die wel drukkleding hebben aan gehad, kan ze zelf geen verschil ontdekken met

haar eigen verminking. Eenmaal hersteld is Marjan weer naar school gegaan. Ze kon het atheneum zonder problemen afmaken. Het tempo van haar revalidatie heeft zij zelf kunnen bepalen. Daar is zij tevreden over. Omdat ze krachtsverlies in haar rechterhand houdt zijn de handremmen op haar fiets aangepast. Marjan wil graag industrieel ontwerper worden. Ze vindt niet dat het ongeval haar in haar beroepskeuze en de opleidingsmogelijkheden heeft beperkt. Ron is vrij snel na ontslag uit het ziekenhuis aan het werk gegaan. Hij heeft een baan in een drukkerij en is

mede-eigenaar geworden.

Tijdens de jaarwisseling van 2001 had ik nachtdienst op het brandwondencentrum in Beverwijk. Een aantal van de gewonden heb ik zelf gezien bij hun opname. De slachtoffers van deze ramp maakte veel indruk op mij: zoveel jonge mensen met zulke diepe brandwonden... vooral in hun gezicht.

Daarom ben ik blij om te horen dat deze twee overlevenden het nu goed maken.

Vier jaar na de brand in Volendam zijn Marjan en Ron nu bijna 'heelhuids'.

Beide beschikken over het talent om aan hun leven opnieuw inhoud te geven, nadat zij door een ramp zijn getroffen.

* H.Westra, Voorzitter brandwondencommissie WCS.

LITERATUUR

1. Boxma, H., Dokter, J., Welvaart, W.N., De inzet van trauma triage team bij de cafébrand in Volendam. WCS Nieuwsbrief, jaargang 19, nr. 3, blz. 24-28. (2003)
2. Feenstra, N., Blikvangers, over leven met brandwonden. Nederlandse Brandwonden Stichting, Beverwijk. (2004)
3. Schouten, H.J., Hulsbeek, M. van de, Groenevelt, E., Revalidatie en plastisch-chirurgische behandeling, hoofdstuk 15 uit Brandwondenzorg, een multidisciplinaire behandeling. Elsevier gezondheidszorg, Maarssen. (2000)

Foto's zijn met toestemming overgenomen uit het archief van het brandwondencentrum, M.C.R.Z., Rotterdam.